

BENİM GARİP HİKÂYEM

Benim adım
Mert, biz
bu mahallenin
göçüğüüz...

portakal

Yusuf
Efe
Göçer

pörtakal

PORTAKAL KİTAP | 43

Roman | 34

BENİM GARİP HİKÂYEM

Yusuf Efe Göçer

EDİTÖR

Rukiye Şahin

ISBN

ISBN: 978-975-2468-76-4

9 789752 468764

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

KAPAK TASARIM

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Kasım 2019, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No:8

Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Bir akşam vaktiydi...

Hayatımın o anda deęiőeęini nereden bilebilirdim ki?

Bir anda bütün planlarımın tekrar tepetaklak olması ve bambaőka bir yola sürüklenmem...

Büyük bir belirsizlik vardı. Bu da beni çok korkutuyordu.

Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde sanki bir anda bir düğmeye basılmış ve ben seçilmiştim.

Ama ne için seçilmiştim? İşte, burası çok önemli. Hani filmlerde “seçilmiş” kişiler şehirlerini bir canavardan kurtarırlar, uçarlar, kaçarlar ya... Ama ben sanki güldürmek için ağlaması gereken seçilmiş kişiydim...

Abi başıma gelenleri bundan başka bir şey açıklayamaz.

Őikâyetçi miydim? Yoo.

Sen gülüyorsun, ben gülüyorum, âlem gülüyor. Belki ağlanacak halimize gülüyoruz ama en azından gülüyoruz.

Mutsuzluktan nefret ederim çünkü. İnsanların somurtmasından, hele bir de yüzüme karşı. Dayanamam.

Ondan dolayı varsın gülsünler, hiç mühim değil. Yeter ki herkes gülsün.

Sylediklerimden hiçbir Şey anlamdın değil mi? Biliyorum.

En iyisi sana her Őeyi en baŐından anlatayım...

Bir akşam vaktiydi...

Babam eve geldi. Yüzünden düşen bin parça, yıkılmış sanki.

Ceketini girişteki süslü sandalyeye attı, gömleğinin bir düğmesini açtı. Derin bir nefes aldı.

Yüzünde ikinci dünya savaşını kaybeden Alman askeri hüznü vardı.

Etrafına bakıp iç geçiriyordu ve ben kanepede oturmuş ona bakıyordum.

Bir film sahnesinde gibiydik. Sanki birazdan hafifçe gülümseyip “İflas ettik!” diyecek gibiydi.

Babamın işleri iyiydi. Yani böyle bir şey olma ihtimali yoktu.

Ama ben onun bu tuhaf halinden nedense böyle bir film sahnesi kurgulamıştım.

Tabii evdekiler de babamın bu esrarengiz halinden şüphelenmiş ve herkes işini bırakıp babamın başına üşüşmüştü.

Benim en sevmediğim şeydir. Abi, belli ki başımdan kötü bir şey geçmiş, canım sıkkın. Bırakın biraz nefesleneyim. Ben zaten anlatırım. Ama bizim insanımız bırakmaz.

Söyleyene bak... Ben dahil hepimiz babamı soru yağmuruna tutmaya başlamıştık.

Babam hepimizin yüzüne teker teker baktı, baktı, baktı... Sonra başını eğdi. Ve “Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama iflas ettik!” dedi...

Yok artık!

Ne!!? Abi, bu mümkün müydü ya? İnanamıyordum.

Ama sonra bir an düşündüm. Yahu ben zaten varoşta büyümüş bir çocuktum. En fazla eskiden oturduğumuz mahalleye geri döner, yine gecekondumuzda otururduk... Ne vardı yani?

“Varlıklı günler de görmüş olduk, şükür. Güzel miydi? Evet, güzeldi. Ama bitti işte,” diye geçirdim içinden. Ucunda ölüm yoktu ya...

Babam sanki aklımdakileri duyuyor da iç sesimin susmasını bekliyor gibi öylece yüzüme bakıyordu. Sonra konuşmaya devam etti:

“Yapacak bir şey yok. Eski mahallemize, eski evimize geri döneceğiz.”

Allahııııı!!! Abi ne düşünsem çıkıyordu! Yahu neler oluyordu!?

Neyse, babam cümlesini söyleyip başını eğdi, derin düşüncelere daldı.

İnanır mısın, hiçbirimiz üzülmemiştik.

Annem zaten haberi duyduğu anda yapıştırdı ayeti: “İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.”

Kardeşim, kadın kadın değil, Yeni Mahalle Ekipler Amiri. O nasıl duruş öyle! Annem benim! Parti kur oy verelim!

Neyse, aradan bir iki gün geçince ufak ufak hazırlanmaya başladık. Benlik çok büyük bir değişim yoktu. Okula zaten mavi dolmuşlarla gidiyordum, artık beyaz dolmuşlarla gidecektim. Sadece durağa biraz daha fazla yürüyecektim o kadar.

Eşyalar toplanıyor, tabaklar, kaseler, çatal kaşıklar gazetelere sarılıyordu. Ben gidip bir sürü boş koli bulup getirdim. En ucuzundan da bir kamyon tutmamız lazımdı. Zaten az eşyamız vardı. Çünkü annem çok eşyadan nefret eder.

Toparlanma işi neredeyse tamamdı. Artık buradaki hayatımız bitmişti. Bazılarının tabiriyle varoşlara, benim tabirimle “mahal-leye” geri dönüyorduk.

Herkesi o kadar çok özlemiştim ki... Yiğitlerin evi de oradaydı. Yiğit, Serdar, Rifat, Berat, Hülya Teyze, Barış Abi, Ahmet Abi, Müzeyyen Teyze...

Kocaman bir aile düşün. İşte, biz öyleydik. Hülya Teyze ve Müzeyyen Teyze ikinci annem gibiydiler...

Müzeyyen Teyze'nin kocası Nezir Amca, küçüklüğümde karpuzları hep kafasında taşıyarak gelirdi. Acaba yine öyle mi taşıyordu? Müzeyyen Teyze enfes yumurtalı köfte yapıyordu! Yine yapıyor dur mutlaka! Hülya Teyze'nin tatlıları, buzlukta duran mantıları, köfteleri hâlâ duruyor mudur acaba? Duruyordur İnşallah!

Mahallem! Ben geliyorum!

Teyzelerim, abilerim, ablalarım, manavım, bakkalım, berberim!

Kardeşiniz Mert geliyor!

Bugün temizlik günüydü. Mahalleye gidecek, evi temizleyecek, gerekirse boya badana yapacaktık.

Babam bir an olsun başımızdan ayrılmadı. Koşturup durdu.

Bir ara durup kenardan izledim onu. O benim kahramanımdı. Belki pelerini yoktu ama olsun. Hafiften beyazlamış bıyıkları bile yeterdi be birader.

O başımızda olsun da. Hani başımızda olmasa da, şöyle kenarda dimdik dursun, bizi izlesin. O bile yeter. Yeter ki dursun.

Ve duruyordu da. Mahcuptu belki ama, ne olursa olsun bu evin reisi olduğunu hissettiriyordu.

Neyse...

Boya kovası, süpürge, fırça, yere sermek için gazeteler, anlayacağı her şeyimiz hazırды.

Oturduğumuz evle taşınacağımız evin arası oldukça uzak olduğundan, Yiğit babasının pikabını alıp geldi. Doluştuk içine, mahalleye doğru yola koyulduk.

Allahım. Çocukluğuma dönmüş gibiydim. Çocukluğumuzda tatillerde veya boş vakitlerde sokaklarda çok fazla vakit geçirirdik ve bizim mahalledeki bir çocuğun başına gelebilecek en lüks, en

güzel şey, bir kamyonun veya bir pikabın arkasında oturup yolları seyretmek, rüzgârı hissetmektir.

Arkadaşlarımızın ablaları veya abileri evlendiklerinde eşyaları kamyonla alınır, arkaya davul zurna konur, gençler arkaya doluşur, yol boyunca davul zurna çalar, biz de sanki yolların efendileriymiş gibi, herkes kapalı bir arabadayken, biz dünyanın en büyük üstü açık arabasında seyahat ederdik.

Seneler sonra yine aynı şey olmuştu. Arabanın arkasında yere oturdum, dizlerimi de kendime çektim. Araba sallandıkça ben de içinde sallanıyordum.

Ve düşünmeye başladım... Hayatım da tıpkı bu araba gibiydi. Dünya bir araba. Ben arkasında oturmuşum. Bir yerlerden bir yerlere gidiyoruz. Nereye gittiğimizi bilmiyoruz ve araba sürekli sağa sola sallanıyor.

Ama eğer şoföre güveniyorsan kesinlikle tedirginlik duymazsın. Araba sallansa bile, içinde sen kendini güvende hissedersin.

Araba son sürat ilerliyor. Ben kendimi harika hissediyorum.

Abi, tipimi görmen lazım... Ağzımı sonuna kadar açıyorum, rüzgâr doluyor içime, yanaklarım şişiyor falan.

Bildiğin, çocukluğuma geri döndüm. Mutluluktan uçacağım. Hatta hafiften ayaklanıp kollarımı açarak Titanik'teki o meşhur sahneyi kendi başıma yapayım dedim ama film değil ki bu, az kalsın kasadan aşağı uçacaktım.

Yollar geçildi, sağlara dönüldü, sollara dönüldü, caminin oradan girildi, nihayet mahalleye gelindi!

Allaaaaaaah! Herkes yerli yerinde! Fırınlr! Berber Müslüm Abi! Gel-Al Market! Karşısında da Semiz Market. Rakipler ama değiller. Daimi olarak karşılıklı çaya gidilir. Şimdi öyle mi abi? Her yer süpermarket. Ne çayı?

Şafak Bakkal! Kuaför Saadet! İlkokulum! Hem bedava hem de buz gibi suyunu çeşmesinden akıtan, ağzımızı dayayıp kana kana su içtiğimiz Kuruçeşme... Hepsi burada!

Yıllar önce ne bıraktıysam hepsi burada! İnanmayacaksın ama mahallenin meczubu Erol Taş bile burada.

Bu adama neden Erol Taş dediklerini bilmiyorum. Siyah şalvar giyerdi. Ben de çocuk aklımla siyah şalvarının içerisinde taş sakladığını adının buradan geldiğini sanırdım. Gerçek ismi nedir, hâlâ bilmem.

Neyse, mahalleye girdik. Bir de ne görelim?! Herkes sokağa toplanmış bizi bekliyor!

İnanamadım! Öyle duygulandım ki utanmasam ağlayacağım.

Herkesin elinde yemek kapları. Kiminde börek, kiminde kısır, kiminde peynir, zeytin, domates. Birazdan yaylaya pikniğe çıkacağız sanki.

Allahım! Bunca insan bizim için toplanmış! Demek ki neymiş; buralarda insanlık ölmemiş...

Duymuşlar iflas ettiğimizi. Hemen Müzeyyen Teyze'de toplanmışlar. Hülya Teyze de ortaya geçip emirleri sıralamış. “Herkes elinden geldiğince yardım edecek!” demiş. Kim karşı gelebilir zaten kardeşim.

Ama tamam da, nasıl yardım edecekler? Aramızda kalsın, bu insanlardan bazıları fakirlikten kaçak elektrik kullanıyor. Çoğu günlük yevmiyeyle çalışıyor. Tamam, mangal gibi yürek var ama bir de hayatın gerçekleri var.

Araba sonunda durdu. Aşağı indim. Abi, teyzelerimin, amcalarımın, abilerimin, kardeşlerimin bir sarılması var, sanki askerden evlatları, kardeşleri gelmiş. Daha fazla dayanamadım, bir anda bağırındım:

“Heyt be! İyi ki iflas etmişiz be!”

Herkes bir anda bir sustu. Durmuş bana bakıyorlardı.

Normalde filmlerde bu tür sahnelerde biraz suskunluğun ardından herkes aynı anda gülmeye başlar ya, sonra kamera hafif hafif yükselir, bizi kuş bakışı çeker, harika bir mahalle görüntüsü ortaya çıkar.

İşte, bizimki de öyle oldu. Desem yalan olur.

Hülya Teyze, o kısa boyuna aldırmadan, benim gibi bir doksanlık adamın ensesine şaaaaap diye tokadı yapıştırmasını mı?

“Eşek sıpası! Ağzından yel alsın!”

“Oh eline sağlık! Hak etti!”

“Akıllanmamış bu hâlâ!”

“Deliye bak ayol!”

Ne oldu? Şaşırдың mı kardeşim? E, tabii anlatıyorum güzel güzel. Sen de tipik mahalle dizisi sandın değil mi?

Değil abi değil. Bu insanlar gerçek! Hele o ensemeye gelen tokat gerçek oğlu gerçek!

Kızardı ya! Abi, ben yirmi yaşımı geçtim. Böyle şey olur mu ya? Oluyormuş.

Ne olursa olsun, başımıza ne gelirse gelsin, ister ekmek alacak paramız olmasın, bayatını bulur, yeriz. İster kışın yakacak odunumuz olmasın, avuçlarımızın içini nefesimizle ısıtırız.

Biz Allah'a inanan insanlarız. Hikmetinden sual etmeyiz. Anadan doğma Müslümanız. Felsefe oyunları bizim mahallemize uğramaz. Başımıza ne gelirse gelsin, biliriz, Allah her daim yanımızda. Bunu bilir, bu mutlulukla, bu huzurla yaşarız. Bizim için gerisinin önemi yoktur.

Bizde fazla mal, mülk olmaz. Çünkü olduğu zaman paylaşıyoruz. Yalnız başımıza mutlu olamayız. Elde beş varsa beşe böler beş tarafa dağıtırız. O beş taraf da kendi paylarını beşe böler, onlar da beş tarafa dağıtır. Çünkü bizi doyuran o paylarımız değildir. Samimiyetimizdir.

Bir türlü alışamamıştım zaten sonradan gittiğimiz o zengin muhite. O semtin bize uygun olmadığı her yerinden belliydi.

Belki de hata ettik, az ile yetinmedik. Öyle olunca çoğu da elden yitirdik. Ya da aslında az olan o muhitti ve Allah bizi azdan alıp çokların arasına kattı yine.

Biz de bir kez daha anladık; asıl mesele maddiyatta değil, gönülde, kalpte, samimiyette...

Ne demiřti annem:

“İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.”

Budur kardeşim!

Abi ev ev değil yolgeçen hanıydı. Hep beraber bir giriştik, tertemiz oldu ev. Ve geldik en güzel kısma! Yemek zamanı!

Müzeyyen Teyze'nin salonunda yer sofrası kurulmuş. Mis! Kardeşim, herkesin bir zayıf noktası vardır. Benimki de yemek yemek. Ne yapayım?

Hani Evliya Çelebi, Peygamber Efendimiz'i (s.a.v) rüyasında görmüş, "Şefaata ya Resulallah!" diyeceğine "Seyahat ya Resulallah!" demiş ya. Herhalde ben de Allah'tan "af" dileyeyeceğime "aş" dilemişim.

Yemek dediysek de "şato biryan (chateaubrland)" demedik ya.

Hep duyarım şu yemeğin de ismini, daha ne olduğunu gören, bilen yok. Anne tarafım Siirtli. Bizim büryan yemeği vardır, ona mı benziyor acaba? Siirt nere, Paris nere!

Neyse, sofraya oturduk mu? Oturduk. Herkes yerini aldı mı? Aldı.

Büyükler, "Sen başla abi. Estağfurullah abi sen başla..." muhabbetindeler. Ağalar! Açım aç! Hadi başlayın artık! Ve nihayet başladılar.

Yemekte bir stratejim vardır. Önce hafiflerden başlayıp sonra ağırlara geçmek.